

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner (przewodniczący)

SSN Krystyna Bednarczyk

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku A. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o objęcie pracowniczym ubezpieczeniem społecznym,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 lutego 2006 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienia Sądu Apelacyjnego w S.

z dnia 27 października 2005 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 27 października 2005 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. odrzucił skargę kasacyjną ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w S. z dnia 24 sierpnia 2005r. ze względu na brak spełnienia wymogu określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skutkującego uznaniem skargi kasacyjnej za niedopuszczalną, dotkniętą istotnym, nieusuwalnym brakiem formalnym.

Ubezpieczony na powyższe orzeczenie w dniu 9 listopada 2005r. złożył zażalenie domagając się uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości i

wydania postanowienia o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

Sąd Najwyższy stwierdził bezzasadność zażalenia mając na uwadze, co następuje:

Wbrew twierdzeniom przedstawionym w uzasadnieniu zażalenia, bezspornym jest fakt, że skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z przepisu art. 398⁴ § 1 k.p.c. powinna wskazywać okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 398⁹ § 1 k.p.c.) Innymi słowy Sąd Najwyższy rozpatrzy tylko taką sprawę, w której występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M. Prawn. 2001, nr 13, poz.670) lub istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także badanie, czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (przy czym oczywistość ta związana jest z naruszeniem przez Sąd prawa i musi jawić się jako rażąca i od razu dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji) a nadto, czy w sprawie zachodzi nieważność postępowania. Tak więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie nie mogą powoływać się li tylko na wskazane podstawy kasacyjne (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.), lecz musi pozostawać w ścisłym związku z art. 398⁹ § 1 k.p.c., według którego Sąd Najwyższy przyjmuje kasację do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, zaś rzeczą skargi jest przekonanie Sądu Najwyższego, że powyższe okoliczności występują. A contrario, gdy brak jest takiej okoliczności, Sąd Najwyższy uprawniony jest do odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

(art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Zatem wniosek z art. art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. rozumiany wąsko jako żądanie przyjęcia skargi kasacyjnej bez głębszego uzasadnienia i odniesienia się do okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. nie może być oceniany jako spełnienie wszystkich wymogów skargi z art. 398⁴ § 1 k.p.c. Tak wąsko rozumiany wniosek byłby zresztą zbędny bowiem jeśli skarga kasacyjna w ogóle jest przez stronę wniesiona to jest oczywistym, że strona oczekuje jej przyjęcia.

Badając pod względem formalnym skargę kasacyjną wniesioną przez ubezpieczonego Sąd Apelacyjny słusznie nie dopatrył się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie jej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy ze względu na brak spełnienia wymogu określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Skarga kasacyjna nie zawiera kompletnego wniosku o jej przyjęcie, a tym samym uzasadnienia, które korespondowałoby z przesłankami z art. 398³ § 1 k.p.c., służącymi Sądowi Najwyższemu do oceny, czy skarga ta zasługuje na przyjęcie do rozpoznania.

Wobec bezzasadności zażalenia podlegało ono oddaleniu (art. 398²¹ w związku z art. 385 k.p.c.).
